

Stalo se v Klatovech

Nyní se i Klatovy začínají stávat nebezpečným místem. Za bílého dne se přepadává a okrádá.

Tímto mým článkem bych ale chtěla dokázat, že nejsou všichni mladí lidé stejní. Jela jsem - autem a najednou jsem nemohla dýchat. Zastavila jsem za Děkaným kostelem a kolemjdoucího mladíka prosila, aby mi zavolał sanitku, podala jsem mu mobil a moje poslední myšlenka byla, že umírám a konec. V autě jsem měla všechny doklady, peníze, na sobě pár zlatých šperků a auto k dispozici. Nic se neztratilo a vše bylo policisty předáno mému vnukovi. Dodnes jsem se nedopátrala, kdo onen mladík byl.

Probudila jsem se až druhý den a zahleděla se na strop, že jsem v nemocnici, jsem poznala, ale nevěděla kde? Na tomto místě jsem se ocitla poprvé v životě. Když přišla sestřička, tak jsem na ni jen mlčky hleděla, mluvit jsem nemohla, v ústech byla dýchací trubice. Ležela jsem na ARU. Toto oddělení považují za špičkové. Zde se snaží vrátit pacienta do života, bez ohle-

du na věk a společenské postavení. Veškeré úsilí lékařů je však marné, když zasáhne „Vyšší moc.“ Mnohdy se klade lékařům za vinu, že šlo o špatnou péči, ale z lidského hlediska odchází i lékařské kapacity a není jim pomoci. Myslím, že pracovat na takovém oddělení je poslání. Za celý týden jsem neviděla na sestřičce Barunce žádný otrávený výraz, který by naznačoval, že jí tato práce nebaví. Pochopení, dobré slovo a brát vše s úsměvem, je víc než medikamenty. Přes všechny trable, které jsem musela podstoupit, s její obětavostí ze mě všechn strach spadl. Z ARA jsem byla přeložena na JIP a hospitalizaci jsem dokončila na interně.

Na závěr chci poděkovat mladíkovi, který sanitku zavolał (šlo jistě o čas) a záchranářům, kteří mě na místě intubovali. Poděkování si zaslouží všichni, kteří se o mě v nemocnici starali. Negativa a pozitiva jsou všude a rozhodně přesahuje ve větší míře to lepší a z toho by se mělo vždy vycházet.